

CUPRINS

DĂNILĂ PREPELEAC.....	3
POVESTE	
(PROSTIA OMENEASCĂ)	23
POVESTEA PORCULUI.....	29
POVESTEA UNUI	
OM LENEȘ.....	54
CINCI PÂNI	58
MOȘ ION ROATĂ	
ȘI VODĂ CUZA.....	66
MOȘ ION ROATĂ	
ȘI UNIREA.....	74
CAPRA CU TREI IEZI	80
PUNGUȚA CU DOI BANI.....	95
URSUL PĂCĂLIT	
DE VULPE	103
LUPUL LA STÂNĂ.....	110

Ilustrații: LIVIA RUSZ

DĂNILĂ PREPELEAC

Erau odată, într-un sat, doi frați și amândoi erau însurați. Cel mai mare era harnic, grijuliv și chiabur, pentru că unde punea el mâna, punea și Dumnezeu mila, dar n-avea copii. Iară cel mai mic era sărac. De multe ori fugea el de noroc și norocul de dânsul, căci era leneș, nechitit la minte și nechibzuit la trebi; ș-apoi mai avea și o mulțime de copii! Nevasta acestui sărac era muncitoare și bună la inimă, iar a celui bogat era pestriță la mațe și foarte zgârcită. Vorba veche: „Tot un bou și-o belea“. Fratele cel sărac – sărac să fie de păcate – tot avea și el o păreche de boi, dar coala: porumbi la păr, tineri, nalți la trup, țapoși la coarne, amândoi cudalbi, țintați în frunte, ciolănoși și grași, cum sunt mai buni de înjugat la car, de ieșit cu dâșii în lume și de făcut treabă. Dar plug, grapă, teleagă, sanie, car, tânjală, cârceie, coasă, hreapcă, țăpoi, greblă și câte alte lucruri ce trebuiesc omului gospodar nici că se aflau la casa acestui om nesocotit. Și când avea trebuință de asemenea lucruri, totdeauna supăra pe alții, iară mai

Editurii REGIS.

Tel/Fax: 021.222.26.16. www.edituraregis.ro

ales pe frate-său, care avea de toate. Nevasta celui bogat de multe ori făcea zile fripte bărbatului, ca să-l poată descotorosi odată de frate-său. Ea zicea adeseori:

—Frate, frate, dar pita-i cu bani, bărbate.

—Apoi dă, măi nevestă, sângele apă nu se face. Dacă nu l-oi ajuta eu, cine să-l ajute?

Nevasta, nemaivând încotro, tăcea și înghițea noduri. Toate ca toate, dar carul său era de haimana. Nu treceau două sau trei zile la mijloc, și se trezea la ușa ei cu Dănilă, cumnatu-său, cerând să-i împrumute carul: ba să-și aducă lemne din pădure, ba făină de la moară, ba căpiți din țarină, ba multe de toate.

—Măi frate, zise într-o zi cel mai mare istuilalt, mi-i lehamite de frăția noastră!... Tu ai boi, de ce nu-ți

închipeiești ș-un car? Al meu l-ai hârbuit de tot. Hodorog! încolo, hodorog! pe dincolo: carul se strică. Ș-apoi, știi vorba ceea: „Dă-ți popă pintenii și bate iapa cu călcâiele“.

—Apoi dă, frate, zise istalalt, scărpinându-se în cap, ce să fac?

—Ce să faci? Să te-nvăț eu: boii tăi sunt mari și frumoși; ie-i și-i du la iarmaroc, vinde-i și cumpără alții mai mici și mai ieftini iar cu banii rămași cumpără-ți și un car și iaca te-ai făcut gospodar.

—Ia, știi că nu mai învățat rău? Așa am să fac.

Zicând aceste, se duce la dânsul acasă, își ie boii de funie

și pornește cu ei spre târg. Dar, cum am spus, omul nostru era un om de aceia căruia-i mâncau

câinii din traistă, și

toate trebile

câte le făcea,

le făcea pe

dos. Târgul

era cam

departe și iarmarocul pe sfârșite. Dar cine poate sta împotriva lui Dănilă Prepeleac? Că așa îi era porecla, pentru că atâta odor avea și el pe lângă casă, făcut din mâna lui. El tuflește cușma pe cap, o îndeasă pe urechi și habar n-are:

Nici nu-i pasă

De Năstasă;

De Nichita

Nici atâta.

Mergând el cu Duman și Tălășman ai săi, tot înainte spre iarmaroc, tocmai pe când suia un deal lung și trăgănat, alt om venea dinspre târg cu un car nou, ce și-l cumpărase chiar atunci și pe care-l trăgea cu mâinile singur, la vale cu poprele și la deal cu opintele.

—Stăi, prietene, zise ist cu boii, care se tot smuceau din funie, văzând troscotul cel fraged și mândru de pe lângă drum. Stăi puțin cu carul, c-am să-ți spun ceva.

—Eu aș sta, dar nu prea vrea el să steie. Dar ce ai să-mi spui?

—Carul dumitale parcă merge singur.

—D-apoi... mai singur, nu-l vezi?

—Prietene, știi una?

—Știu, dacă mi-i spune.

—Hai să facem treampa; dă-mi carul și na-ți boii. Nu vreau să le mai port grija-n spate: ba fân, ba ocol, ba să nu-i mânânce lupii, ba de multe de toate... Oi fi eu vrednic să trag un car, mai ales dacă merge singur.

—Șuguiеști, măi omule, ori ți-i într-adins?

—Ba nu șuguiesc, zise Dănilă.

—Apoi dar te văd că ești bun mehenghi, zise cel cu carul; m-ai găsit într-un chef bun; hai, noroc să dea Dumnezeu! Să-ți aibi parte de car, și eu de boi.

Apoi dă carul, își ia boii, pleacă pe costișă într-o parte spre pădure și se cam mai duce. Iсталalt, adică Dănilă,

zice în gândul său:

„Taci, că-i cu buche; l-am potcovit bine... De nu cumva s-ar răzgândi; dar parcă nu era țigan, să-ntoarcă.“

Apoi își ia și el carul și pornește tot la vale, înapoi spre casă.

—Aho! car nebun, aho! Când te-oi încărca zdravăn cu saci de la moară, ori cu fân din țarină, atunci să mergi așa!

Și cât pe ce, cât pe ce, să nu-l ieie carul înainte.

Dar de la o vreme valea s-a sfârșit și s-a început un deal; când să-l suie la deal, suie-l dacă poți!... Hârți! încolo, scârțiScuz! încoace, pârti! încolo, carul se da înapoi.

—Na! car mi-a trebuit, car am găsit!

Apoi cu mare greu hartoiеște carul într-o parte, îl oprește în loc, se pune proțap și se așterne pe gânduri.

„Mă!... asta-i încă una! De-oi fi eu Dănilă Prepeleac, am prăpădit boii; iar de n-oi fi eu acela, apoi am găsit o căruță... Ba e Prepeleac, ba nu-i el...“

Când iată că un om trecea iute spre târg, c-o capră de vânzare.

—Prietene, zise Dănilă, nu mi-i da capra ceea, să-ți dau carul ista?

—Apoi... dă... capra mea nu-i de cele săritoare și-i bună de lapte.

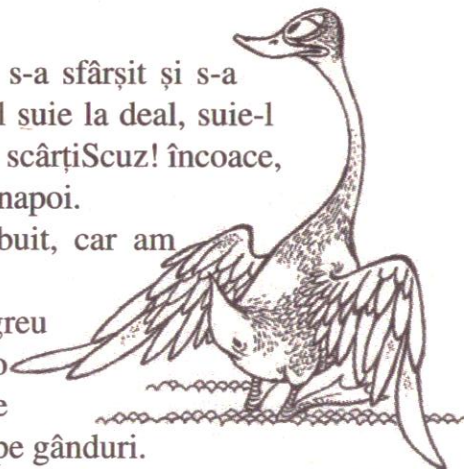
—Ce mai la deal, la vale; bună, ne-bună, na-ți carul și dă-mi-o!

Cela nu se pune de pricină: dă capra, și ia carul. Apoi așteaptă până vin alte care de-l leagă dinapoia lor și se duce în treaba lui spre casă, lăsând pe Dănilă gură-cască tot pe loc.

„Bun, zise Prepeleac. Ia, pe ista cu capra știu încăltea că bine l-am boit!“

Ia apoi și el capra și pornește iar spre târg. Dar capra tot capră: se smucea în toate părțile, încât îi era acum lehamite de dânsa.

—De-aș ajunge mai degrabă în târg, zise

—Așa este, moșnege, văd bine, dar până la una alta, știi ce-am gândit eu astă-noapte?

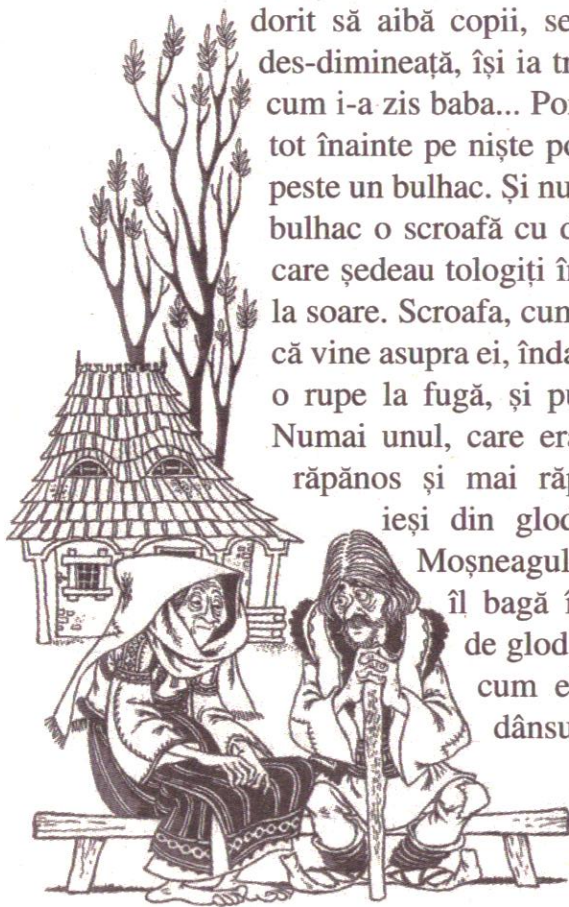
—Știu, măi babă, dacă mi-i spune.

—Ia mâne dimineată, cum s-a amiji de ziuă, să te scoli și să apuci încotro-i vedea cu ochii; și ce ți-a ieși înainte întâi și-ntâi, dar a fi om, da șarpe, da orice altă jivină a fi, pune-o în traistă ș-o adă acasă: vom crește-o și noi cum vom putea, și acela să fie copilul nostru.

Moșneagul, sătul și el de atâta singurătate și dorit să aibă copii, se scoală a doua zi des-dimineată, își ia traista în băț și face cum i-a zis baba... Pornește el și se duce tot înainte pe niște ponoare, până ce dă peste un bulhac. Și numai iată că vede în bulhac o scroafă cu doisprezece purcei, care ședeau tologiți în glod și se păleau la soare. Scroafa, cum vede pe moșneag că vine asupra ei, îndată începe a grohăi, o rupe la fugă, și purceii după dânsa. Numai unul, care era mai ogârjit, mai răpănos și mai răpciugos, neputând ieși din glod, rămase pe loc.

Moșneagul degrabă îl prinde, îl bagă în traistă, așa plin de glod și de alte podoabe cum era, și pornește cu dânsul spre casă.

—Slavă ție,
Doamne! zise
moșneagul, că
pot să duc și babei

mele o mângăiere!... Mai știi eu? Poate ori Dumnezeu, ori dracu i-a dat în gând, ieri noapte, de una ca asta. Și cum ajunge acasă, zice:

—Iaca, măi băbușcă, ce odor ți-am adus eu! Numai să-ți trăiască! Un băiet ochios, sprâncenat și frumușel de nu se mai poate! Îți samănă ție, ruptă bucătică!... Acum pune de lăutoare și grijește-l, cum știi tu că se grijesc băieții: că, după cum vezi, îi cam colbăit, mititelul!...

—Moșnege, moșnege! zise baba, nu râde, că și aista-i făptura lui Dumnezeu, ca și noi... Ba poate și mai nevinovat, sărmanul!

Apoi, sprintenă ca o copilă, face degrabă leșie, pregătește de scaldătoare și, fiindcă știa bine treaba moșitului, lă purcelul, îl scaldă, îl trage frumușel cu untură din opaiț pe la toate încheieturile, îl strânge de nas și-l sumuță, ca să nu se deoache odorul! Apoi îl piaptănă și-l grijește așa de bine, că peste câteva zile îl scoate din boală; și cu tărățe, cu cojițe, purcelul începe a se înfripa și a crește văzând cu ochii, de-ți era mai mare dragul să te uiți la el... Iară baba nu știa ce să mai facă de bucurie, că are un băiet așa de chipos, de hazliu, de gras și învălit ca un pepene. Să-i fi zis toată lumea că-i urât și obraznic, ea ținea una și bună: că băiet ca băietul ei nu mai este altul! Numai de un lucru era baba cu inima jignită: că nu putea să le zică tată și mamă.

Într-una din zile, moșneagul voiește a merge la

